

THƠ V ĐÀ LẠT

Mây đi về cuối nắng ven hồ chiều thảnh thơi
Là hoàng vu tà áo gió thổi băng khuông
Em mong manh tay chiều nhánh hoa hồng
Bên cửa hồ hồ ngời pha lê mờ ảo.

Vuông cửa kính nhìn hoes mờ tối cuối
Bàn tay lau nghe giá buốt tâm hao
Nhớ ngời thây em, ta hái đóa chiêm bao
Bên nghe tiếng ta gọi em: Đà Lạt!

Có nhớ ngời buổi trắng về từ buổi
Đem phong lan trang điểm mắt trời hồng
Đà Lạt chiều ta trong thớ nớ hoàng đờ
Lang tình từ đã gặp Biang e.

Anh đã gặp em mắt nhìn duy nhớ
Đôi ngàn năm còn bóng mát thông xanh
Đà Lạt em, Đà Lạt về nhà anh
Tình yêu gặp nhớ buổi tranh thây mờ.

Mùa xuân đất hoa anh đào hồng nhớ
Mùa hè vàng kèn niếm mimosa

Mùa thu óng chùng tấc là
Và rồi cứ mãi u trơ nguyên mùa củi.

Yêu em một lần, yêu em đi mãi mãi
Bên biển nào cũng không phải biển em
Bèo giạt trôi trong xa lạ không quen
Tìm giòng suối đi về Đà Lạt.

Thơ giản, thơ giản, thơ giản bởi vì
Ta thơ y chung cùng Đà Lạt cả ta.

Hoàng Anh Tuấn

